

*Ще довго пам'яттю болітиме війна.
Кожного разу 22 червня ми згадуємо цю
найкривавішу подію. Згадуємо про тих,
хто так і не повернувся з цієї війни.
Про тих, хто кров'ю і потом відстоював
нашу перемогу. Про тих, хто першим
прийняв на себе цей страшний удар і про
тих, чиї життя були покалічені і
зруйновані іншими людьми*

Пам'ять про героїв живе у серцях вдячних нащадків. Так, публічно-шкільні бібліотеки Костопільської централізованої системи включилися у проект «Долі, обпалені війною» з метою увічнення безсмертного подвигу земляків-костопільчан, вшановуючи пам'ять полеглих та живих ветеранів у боротьбі за свободу. Бібліотечні працівники книгозбірень району зібрали інформацію про 43 учасників бойових дій та остарбайтерів Костопільського району часів воєнного лихоліття, систематизували документи та фотоматеріали. Ці неординарні воєнні історії за участю знайомих, рідних, особливо тих, що відзначені бойовими нагородами, висвітлені на сайті Костопільської централізованої системи в розділі «Долі, обпалені війною». Кожен бажаючий відвідувач сайту має змогу познайомитися із ветеранами війни - нашими земляками та їх участю у бойових діях, завдяки яким кувалася перемога над ворогом, за посиланням: http://kostlibr.at.ua/index/doli_obpaleni_vijnoju/0-186

Ми схилиємо голови перед пам'яттю загиблих воїнів-визволителів та вклоняємося живим учасникам тих героїчних подій.

Антоніна ЗАХОЖА, завідувач відділу методичної та інформаційно-бібліографічної роботи ЦРБ

Вашкевич Фаб'ян Антонович

Народився 25 лютого 1926 року в с. Антонівка Тучинського району Рівненської області. Закінчив Антонівську початкову школу. Працював у сільському господарстві. Проходив дійсну військову службу з 15 січня по 15 квітня 1945-го року. Воював у складі 353-го стрілецького полку Першого Українського фронту. У березні 1945 року поранений у Чехословаччині. Перебував в військово-

ДОЛІ, обпалені війною

Андрущенко Михайло Петрович

Народився 29 лютого 1924 року в селі Ново-Єгорівка Харківської області Двурігінського району.

Отримав восьмирічну освіту. Був призваний 28 серпня 1942 року в місті Сталінград і воював на Воронезькому фронті зв'язківцем. Про непохитну мужність і відвагу свідчать документи, збережені онукою Наталією Віняр-

чук. У довідці, виданій червоноармією М. Андрущенко про те, що йому, як учаснику відмінних бойових дій в боях при прориві оборони німців на річці Нейсен і взятті міст Ессен, Кірххайн, Фолькенберг, Мольберг і виході на річку Ельбу Північно-Західного фронту, наказом Верховного головнокомандуючого від 23.04.1945 року за № 340 оголошена подяка.

Повернувшись із війни, Михайло Петрович був зарахований бійцем міської пожежної команди в місті Костопіль у лютому 1948 року, а в листопаді цього ж року призначений помічником командира міської пожежної команди. З 1950 року - начальником караулу міської пожежної команди. У 1984 році його звільняють у зв'язку з виходом на пенсію. Помер 26 травня 2006 року.

Нагороджений: орденом «Вітчизняної війни II ступеня» (1985р), «За мужність» III ступеня (1999р), «За визволення Праги», «За перемогу над Німеччиною».

Веремчук Григорій Остапович

Народився 28 березня 1920 року в селі Кам'яна Гора Березнівського району (тепер Костопільський). До війни працював машиністом вузькоколісного паровоза в Берестовецькому кар'єрі. Мобілізований 10 лютого 1944 року Тучинським РВК Рівненської області. В містечку Оржів проходив навчання, після чого був учасником визволення міст

Дубровиця та Сарни. Після жорстоких боїв під Сарнами був направлений в Прибалтику. 21 березня 1944 року склав воєнну присягу при 25 стрілецькому полку. Воював на I Прибалтійському та на III Білоруському фронтах. З лютого по жовтень 1945 р. був кулеметником у 88 гвардійському стрілецькому полку. Брав участь у визволенні міст Варшава, Кенігсберг, Гамбург, Берлін. Був тричі поранений. Перемогу зустрів у шпиталі. Демобілізований 5 жовтня 1945 року. Після закінчення війни до виходу на пенсію працював кочегаром у фанерному цеху на Костопільському домобудівному комбінаті. Помер 21 листопада 2001 року.

Нагороджений: орденом «Червоної зірки»; «Вітчизняної війни I ступеня»; медаллю Жукова, «За перемогу над Німеччиною», «За взяття Берліна», «За визволення Кенігсберга», «За визволення Риги», «За визволення Гамбурга».

госпіталі і став інвалідом II групи. Працював у Костопільському лісовому господарстві. Помер 26 січня 2005 року.

Нагороджений: медаллю Жукова, «За перемогу над Німеччиною», «Захиснику Вітчизни».

Кравчук Петро Максимович

Народився 1921 року в с. Звідівка Костопільського району. На фронті перебував з перших днів війни. Воював на I Українському фронті в 234 частині стрілецького полку, 6 роті, 2 батальйоні. Брав участь у визволенні міст Жетов, Перемишль, Сан. Визволяючи від ворогів Карпати, був тяжко поранений у ногу. Лікувався у військовому госпіталі в місті Сан, пізніше - у Краснодарі. Повернувся додому інвалідом війни. Помер у 1992 році.

Нагороджений: медалями «За відвагу», «За бойові заслуги».

Крока Іван Олексійович

Народився у селі Жаляин Костопільського району 3 березня 1919 року. У травні 1940 року отримав повістку із Деражненського військкомату. Одержав призначення у м. Грозний, що на Північному Кавказі, 15 червня 1941 року. Іван Олексійович проходив службу по охороні Грозненського нафтоносного району, де його застала звістка про початок війни. В цей час війська перекинули під Сталінград, де Іван був направлений у будівельний батальйон. Закінчив сержантську школу, отримав звання старшини, командував відділенням. Став сапером-мінером 70 полку третьої танкової

рмії. Брав участь у Сталінградській битві, визволенні Праги, штурмі Берліна. Іван Олексійович перебував на фронті протягом 1941-1945 років. З боями пройшов через Україну: від Церкви, Житомир та Польщу через Сандомир. Брав участь у форсуванні Вісли, Одера, Шпрее. Важкі бої точилися за Берлін. Біля одного з будинків у підвалі взяв у полон групу фашистів із 25 осіб. Перемогу зустрів у Златій Празі. У травні 1946 року повернувся додому, де чекала дружина з онькою Аідою. Помер 27.10.1999 року.

Нагороджений: орденом «Червоної зірки», «Вітчизняної війни II ступеня»; медалями «За взяття Берліна», «За оборону Сталінграда», «За визволення Праги», «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні».

Дулік Віктор Сергійович

Народився 1 січня 1911 року в селі Малий Стидин Костопільського району.

У 1944 році воював у складі 3-го Білоруського фронту в 29 Західному стрілецькому полку в 103 окремому гвардійському саперному батальйоні. У квітні 1944 року брав участь у боях за м. Кенігсберг. У серпні 1945 року воював на Забайкальському фронті з Японією. Має 3 подяки за участь у прориві оборони в районі

Калнуї, «За взяття гір. Віллауенен» та «За взяття Кенігсберга». Після війни працював декілька років головою сільської ради с. Малий Стидин. Помер 25 липня 1988 року.

Нагороджений: орденом «Червоної зірки», «Вітчизняної війни II ступеня»; медалями «За відвагу», «За взяття Кенігсберга», «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941 - 1945 рр.», «За перемогу над Японією».

Народився 6 червня 1911 р. в селі Головин Костопільського району. У 1917 році Кирило Михайлович був прийнятий на навчання до польської школи, де закінчив 4 класи. Ще дуже юним пішов на роботу в Івано-Долинський спецкар'єр, де працював гірником. У 1933 році одружився із Парасковією Кирилівною. Виховали трьох дітей: Ольгу, Євстафія, Михайла.

8 червня 1944 року Кирило Михайлович був призваний на I Білоруський фронт. Два місяці проходив навчання у 28-му запасному стрілецькому полку. Із серпня 1944 і до жовтня 1945 рр. воював у складі 390-ого стрілецького полку, де був ручним кулеметни-

ком. Службу проходив під командуванням маршала Жукова. Кирило Михайлович брав участь у визволенні Варшави. Був серед тих, хто першими увійшли до Берліна. Закінчення Другої світової війни зустрів на Ельбі. Після війни Кирило Михайлович повертається у рідне село до своєї сім'ї. Влаштується на роботу у колгосп «Маяк». Працює різноробочим до досягнення пенсійного віку.

Помер Кирило Михайлович 29 червня 2005 року.

Нагороджений: орденом «Червоної зірки», медалями «За відвагу», «За взяття Варшави», «За взяття Берліна», «За перемогу над Німеччиною».

Максимчук Кирило Михайлович

Дмитрук Семен Олександрович

Народився 5 травня 1926 року в с. Лісопіль Костопільського району в селянській сім'ї. У 1939 році закінчив початкову школу.

У 1944 році пішов до лав Радянської Армії. Воював на II Білоруському фронті. У лютому 1945 року був поранений. Після війни працював у Костополі бондарем, згодом займався бджільництвом. Помер 9

січня 1998 року.

Нагороджений: орденом «Вітчизняної війни I ступеня»; медаллю «За перемогу над Німеччиною».

Ніколайчук Михайло Терентійович

Народився 21 листопада 1912 року в селі Дюксин Костопільського району. Воював на II Білоруському фронті. Був учасником визволення Хелма, Любліна, Варшави.

В боях на Сандорському плацдармі був поранений. Вдруге поранений на Одері, коли брали Щецін. Війну закінчив у Німеччині.

Нагороджений: орденами: «Вітчизняної війни II ступеня», «Червоної зірки».

Продовження читайте у наступному номері